

esą buvusi pusnuogė. Teismo psichologė iš tiesų duodavo peno žmonių kalboms.

Detektyvei norėjosi pamatyti jos veiklos metodus.

– Na, ką gi, – tarė ji. – Galite žvilgtelėti. Tačiau, kai paprašysiu pasitraukti, turėsite pasišalinti.

– Jokių prieštaravimų, juk čia jūs šeiminkė, – nusišypsojo jai agentas Grėjus.

O'Donel leido jiems užėiti į namą. Bentli su Grėjumi, pasirašę registracijos žurnale, įėjo vidun paskui ją. Svetainėje Garza vis dar tikslino eskizą. Atvykęs fotografas iš arti fotografavo vieną kruvinų batų pėdsaką. O'Donel pasižymėjo sau patikrinti, ar jis padarė visų įvykio pėdsakų bendro vaizdo nuotrauką.

– Čia pirštinės ir antbačiai, – priminė jiems O'Donel, rodydama dėžutes prie įėjimo. Ji susidomėjusi stebėjo, kaip teismo psichologė reaguos pamačiusi ant grindų tą didelį kraujo klaną.

– Auka smarkiai kraujavo, – užsimaudama pirštines, sumurmėjo Bentli.

Moters dedukciniai sugebėjimai detektyvei O'Donel kol kas nedarė didelio įspūdžio.

– Ar Martinezas jums apie tai neminėjo? – nekaltai paklausė ji. Ji žinojo, kad jis apie tai jiems nieko nesakė. Pirmieji į įvykio vietą atvykę policininkai savo pirminiame pranešime šios aplinkybės nebuvo nurodę.

Nieko neatsakiusi Bentli užsimovė antbačius. Priėjo prie kraujo klaną. Nė akimirkos nestabtelėjusi, iškart peršoko per jį ir pateko į svetainę.

Tai sukėlė O'Donel susierzinimą. Zoja Bentli buvo mažesnio ūgio nei ji, tačiau sugebėjo peršokti grakščiai it kokia velnio antilopė.

3 SKYRIUS

Zoja atidžiai apžiūrėjo didelę kraujo balą ir gausius kraujo pėdsakus ant kambario grindų. Iš pradžių buvo sunku susigaudyti toje maišalynėje: batų pėdsakai buvo išsitraukę ir atsispaudę vienas ant kito. Tačiau palengva ji pradėjo atkurti spėjama įvykių seką. Kažkas vaikštinėjo ratais palei kambario duris, o vieną kartą paėjęs toliau į kampą ir grįžo atgal. Keletą sykių buvo įmynęs į kraujo balą, matyt, jautėsi sutrikęs ir nežinas, kaip toliau elgtis.

Numesta ant grindų liemenėlė, atrodo, buvo nuplėšta taip grubiai, kad net susilankstė metalinė sąsaga, užsegama nugaroje. O kaip kiti drabužiai? Tikriausiai irgi suplėšyti. Vengdama išankstinių išvadų, stengėsi atsiriboti nuo natūraliai iškylančio klausimo. Ar tai galėjo padaryti Gloveris?

Jeigu sutelks savo dėmesį vien į Gloverį, ji neabejotinai pradės vertinti faktus pagal tai, kaip norės juos matyti. Vis dėlto ji nebuvo įsitikinusi, kad pavyks išvengti to klausimo. Gloverio įvaizdis užpildė mąstymą tarsi vijoklinė piktžolė, įsiskverbdamas į visus pašamonės tarpelius ir užkaborius, slopindamas visas kitas mintis.

Jau keletą savaičių juodu su Teitumu skrupulingai stengėsi su-sekti Gloverio gyvenimo etapus per pastaruosius dešimt metų, tarytum atsukdami atgal kino filmo juostą. Pradėjo nuo paskutinės žinomos jo gyvenamosios vietos. Nuo buto tame pačiame pastate, kuriame gyveno Zoja. Jis buvo išsinuomojęs tą butą Danielio Muro vardu ir kone ištisą mėnesį sekė Zoją bei jos seserį Andrėją. Zojai išvykus į Teksasą tirti bylos, Gloveris užpuolė

Andrėja. Visa laimė, kad jai pavyko ištrūkti nesužalotai. Gelbstint ją, užpuolikas buvo pašautas, pasislėpė šaltame ir drėgname bute ir ten gydėsi žaizdą. Teismo medicinos ekspertai nustatė, kad Gloveris vos nenumirė, tačiau jam pavyko sustabdyti kraujavimą. Šiek tiek atgavęs jėgas, tuoj pat kažkur pabėgo.

Tačiau tai dar ne viskas. Gloveris buvo pasmerktas mirti. Ne nuo kulkos, bet nuo kai ko įprastesnio. Jis sirgo smegenų vėžiu, dėl to tapo daug pavojingesnis nei bet kada iki šiol. Gaištantis žvėris neturi ko prarasti.

Bentli atsigręžė į O'Donel. Detektyvė stovėjo kiek toliau prie sienos, tamsiomis akimis stebėdama fotografo darbą. Pritūpęs jis padarė kruvinių pėdsakų nuotraukų seriją.

– Ar galėčiau pamatyti aukos kūno fotografijas? – paprašė Zoja detektyvės.

O'Donel, suraukusi kaktą, keletą akimirkų delsė atsakyti, tarytum svarstydamą nepagrįstą prašymą. Galiausiai liepė fotografui parodyti nuotraukas.

Šis atsistojo ir plonu smiliumi pasitaisė ant nosies nusmukusius akinius masyviais rėmeliais. Paskui ėmė krapštinėtis su fotoaparatu ir raukydamasis peržiūrinėti nuotraukas ekrane.

Į svetainę įėjo Teitumas.

– Šiek tiek kraujo dėmių yra ir jos miegamajame. – Jis per petį parodė į atdarą tarpdurį. – Ten taip pat esama pėdsakų, o ant jos naktinio staliuko bei ant sienos – keletas vietų, ištepilotų kruvinais pirštais.

– Ar jas galima laikyti pirštų atspaudais? – pasitikslino Zoja.

– Nemanau, be didinamojo stiklo nieko negalėjau įžiūrėti – tik dėmes. Ekspertas sako, kad jos atrodo taip, lyg kažkas būtų išteplojęs mūvėdamas pirštines.

– Jeigu žudikas su pirštinėmis, vadinasi, viskas buvo iš anksto suplanuota, tačiau ši netvarka atrodo taip, lyg elgtasi kaip pakliuvo, – pastebėjo Zoja.

– Dar yra kraujo dėmių vonios kambaryje ant praustuvės ir grindų.

– Gal jis ten plovėsi rankas?

– Panašu į tai.

Zojai besistengiant įsivaizduoti, kaip viskas vyko, fotografas tarė:

– Štai čia. – Priėjęs parodė Zojai ir Teitumui ekraną užpakalinėje fotoaparato dalyje.

Akimirką Zoja negalėjo suprasti, ką mato ekrane.

– Ar čia kūnas? – paklausė ji. – Jis pridengtas?

– Aha, – atsiliepė O'Donel, stovinti jai už nugaros. – Ji buvo apklotą vilnone antklode.

– Kas aptiko auką? – pasiteiravo Teitumas.

– Jos tėvas, Albertas Lemas, – atsakė O'Donel.

– Ar tai jis apklojo ją?

– Jis sakėsi to nedaręs, kai ją aptiko, – paaiškino O'Donel. – Tai patvirtina daiktinis įrodymas. Matote tas dėmes ant pledo?

Fotografas, perversęs fotoaparato ekrane keletą kadru, surado dvi dideles rudas iš arti nufotografuotas dėmes.

– Kraujo dėmės, – paaiškino O'Donel. – Ją užklojo, kai kraujas dar nebuvo sukrešjęs. Tačiau, mums atvykus, kūnas jau buvo sustingęs, o kraujas apdžiūvęs. Mergina jau kurį laiką buvo mirusi. Kažkas apklojo ją iškart po jos mirties.

Ar O'Donel svarstė kitus variantus? Galbūt ją nužudė jos tėvas? Jis galėjo apkloti lavoną ir po keleto valandų iškviešti policiją.

– Vadinasi, jis rado ją taip apklotą ir nieko nelietė? – nepatikliai pasiteiravo Teitumas.

– Ne. Kilstelėjęs antklodę, pamatė, kad ji jau nejuda. Sakėsi dar mėginęs gaivinti. Paskui vėl užklojęs kūną ir paskambinęs pagalbos telefonu devyni vienas vienas.

Fotografas perversė dar keletą kadru su apklotu kūnu nuotraukomis, darytomis iš įvairių padėčių. Paskui stabtelėjo. Ekranu buvo neuždengto kūno vaizdas.

Tapo nesunku suprasti, kodėl tėvas vėl ją užklojo.

Moters kūnas buvo suriestas, keliai atlaužti į priešingą pusę, sijonas nusmuktas iki kulkšnių. Pro suplėšytą palaidinukę kyšojo nuoga kairė krūtis. Kelnaičių nebuvo. Net jeigu tėvas būtų norėjęs apsaugoti išniekintą dukters kūną nuo nekuklių žvilgsnių, jam būtų buvę per sunku užtempti aukštyn sijoną, nes jos kojos buvo nenatūraliai sulenktos.

Zoja pažvelgė į numestą ant grindų suplėšytą liemenėlę, pažymėtą numeruotu daiktinių įrodymų ženklų.

– Ar radote jos kelnaites?

– Kol kas neradome. Dar ieškome šiukšlių dėžėje.

– Jeigu jų čia nėra, tai veikiausiai ir nerasite, – tarė Zoja. – Jis jas pasiėmė. Kaip trofėjų.

Ji atidžiau įsižiūrėjo į nuotrauką. Lavono ranka buvo kruvina, veidas irgi aptaškytas krauju, plaukų sruogos prilipusios prie kruvino skruosto. Kairė koja ištepta krauju, tačiau neatrodė, kad taip atsitiko dėl kojos žaizdos. Labiau tikėtina, kad aukos koja galbūt išsitėpė kraujo klane ant grindų. Ant moters kaklo matėsi mėlynės – tikriausiai smaugimo žymės, bet mažame ekrane buvo sunkoka įžiūrėti, ypač kai fotografuota naudojant plataus kampo objektyvą.

Zojai pasirodė keista, kad fotografas vis greičiau vartė nuotraukas fotoaparato ekrane, tarsi jam būtų per sunku į jas žiūrėti. Juk pats tuos skaudžius vaizdus nufotografavo.

– Minutėlę, – paprašė ji. – Parodykite ankstesnį kadrą.

Jis atvertė pirmesnę nuotrauką. Joje stambiu planu buvo matyti mėlynės ant kaklo. Jos iš tiesų atrodė panašios į smaugimo žymes, bet Zoja dėl to dar nebuvo visiškai tikra. Užtat jos dėmesį patraukė moters kaklą juosianti daili sidabrinė grandinė.

– Ar ji nešiojo brangius papuošalus? – paklausė ji.

– Sidabrinę grandinėlą su kryželiu. Jos tėvas sakė, kad ji visada ją segėdavo, – atsakė O'Donel.

– Kodėl žudikas nepasiėmė *jos* kaip trofėjaus? – sumurmėjo Zoja.

– Galbūt papuošalai jo nedomina, – mėgino spėlioti Teitumas.

Zoja linktelėjo. Tai galimas atsakymas, nors serijiniai žudikai, renkantys trofėjus, paprastai paima papuošalus. Juolab kad šiuo atveju auka pasmaugta, o grandinėle buvo ant kaklo. Žudikas neabejotinai būtų pastebėjęs. Ar jis galėjo panaudoti tą grandinėlą kaip smaugimo priemonę? Vargu. Grandinėle būtų nutrūkusi. Ji buvo per plona.

– Sakei, kad ant jos naktinio staliuko yra pirštų žymių, – tarė Zoja Teitumui. – Ar buvo ten kitų papuošalų?

– Nežinau.

– Ten buvo dėžutė papuošalams, – pastebėjo O'Donel. – Su dviem apyrankėmis.

– Dvi apyrankės ir grandinėle, – pakartojo Zoja. – Galbūt žudikas, pasirausęs jos daiktuose, aptiko grandinėlą ir užsegė mirusiajai ant kaklo.

– Abejoju, – atsiliepė O'Donel. – Tėvas sakė, kad dukte nuolat ją nešiojo. Labiau tikėtina, kad žudikas paprasčiausiai ieškojo pavogti kokių nors vertingų daiktų. Apyrankės – pigūs papuošaliukai, tad jų ir nepaėmė. Paklausime tėvo, ar neturėjo ji kokių brangių papuošalų.

Zoja truputį suirzo, bet nusprendė neprieštarauti. Ji ėmė žiūrėti fotografo rodomas likusias nuotraukas, galbūt vėl stebėdama Gloverio darbelius pirmą kartą po tam tikro laikotarpio.

Sužinoję Gloverio pavardę, kurią jis naudojo slapstydamasis, Zoja su Teitumu išsiaiškino ankstesnį jo gyvenimą. Jau prieš tai buvo žinoma, kad pastaruosius keletą metų jis gyveno Čikagoje. Jie surado jo ankstesnį butą Makinlio parke, kuriame dabar buvo apsigyvenusi studentų pora. Išsiaiškino ir ankstesnę darbovietę, kurioje jis prieš šešis mėnesius dirbo konsultantu kompiuterių naudojimo klausimais. Jie keletą dienų skyrė pokalbiams su buvusiais jo bendradarbiais ir vadybininkais, mėgindami surinkti bet kokios informacijos. Daugelis kolegų kalbėjo apie jį kaip apie šaunų vyruką. Niekada neatsisakantis padėti, mielai linkęs pokštauti ir juoktis. Jo vadybininkas net pavadino jį *draugijos siela*.

Dviem bendradarbėms atrodė, kad jis kažkuo kelia baimę. Tačiau jos negalėjo tiksliai pasakyti, kodėl taip jautėsi.

Zojai tas jausmas buvo pažįstamas. Patyrė jį, kai jai buvo ke-turiolika metų, o Rodas Gloveris gyveno kaimynystėje. Iš prad-žiū atrodė šaunus vyrukas, žavus ir linksmas. Vėliau išryškėjo keista, nerimą kelianti elgsena. Maždaug tuo pat metu miestelyje prasidėjo merginų nužudymai.

– Tai paskutinė nuotrauka, – tarė fotografas, nuleisdamas fo-toaparata.

– Ar radote kokių nusikaltimo įrankių? – atsigręžęs į O'Donel, paklausė Teitumas.

– Ką gi, – atsakė O'Donel. – Manau, buvo du įrankiai. Žymės ant jos kaklo liudija smaugimą, vadinasi, jis panaudojo kokią nors virvę ar diržą. O kraujavimo priežastis – ši bjauri žaizda jos rankoje. Taigi buvo pasinaudota kažkokiu aštriu daiktu. Be to, panašu, kad jos palaidinukė irgi perpjauta. Tačiau neradome nieko, kuo būtų buvę galima tai padaryti. – Ji parodė į batų pėd-sakus. – Atrodo, žudikas perėjo per kambarį paimti kažko nuo grindų. Ar matote, kaip pėdsakai nutrūksta prie pat sienos? Ker-tu lažybū, kad čia sustojęs jis pasilenkė ar pritūpė.

Zojos nuomonė apie detektyvės gebėjimus pasikeitė į gerąją pusę.

– Jūs manote, kad ten buvo peilis?

– Esu beveik tikra. Jeigu prieitumėte, čia pamatytumėte keletą kraujo lašelių, pažymėtų šešiolikto numerio ženklū. Manau, kad jie nulašėjo nuo peilio ašmenų.

Paėjusi prie kambario kampo, Zoja pritūpė apžiūrėti grindų. Tikrai, kraujas. Keletas idealiai apvalių rudų dėmeliū. Teitumas atsitūpė šalia jos.

– Kraujas lašėjo vertikaliai, – pastebėjo jis. – Todėl dėmės ap-skritos, o ne ovalios. Vadinasi, kad kraujas negalėjo nutikšti iš priešingos kambario pusės. Greičiausiai čia buvo numestas peilis.

Zoja linktelėjo galva, mėgindama įsivaizduoti, kaip tai vyko.

– Galbūt jis čia priėjo laikydamas peilį rankoje. Paskui minutė-lę stabtelėjo. Taip irgi būtų galima paaiškinti lašų kilnę.

– Nesu didelis kriminalistikos specialistas, – atsargiai pradėjo Teitumas. – Tačiau pažvelk, aplinkui nematyti jokių pusrslų. Jei-gu lašai būtų nukritę iš pėdos ar dviejų pėdų aukščio, tai aplink kiekvieną dėmę būtų nutiškusių smulkių pusrslų. Jų nėra, vadi-nasi, kraujas nulašėjo tik iš keleto colių aukščio. Aš manau, kad detektyvė O'Donel yra teisi. Čia gulėjo peilis, o žudikas pasile-nkė jo paimti.

Zoja neprieštaravo. Tai buvo paprasčiausias paaiškinimas. Ji pabandė nuspėti įvykių eigą. Žudikas užpuolė auką grasinda-mas peiliu. Grumiantis aukai peiliu sužeista ranka. Kas paskui? Gal aukai pavyko kažkaip nuginkluoti žudiką ir nusviesti peilį į kampa? Galimas daiktas.

Atsistojusi Zoja mėgino viską apmąstyti. Jai kilo nesupranta-mų prieštaravimų. Išmindžiotas kraujo klanas, apklotas lavonas, kruvini pėdsakai visame bute. Visa tai panašu į sutrikimą, bai-mę, galbūt net gėdą. Tačiau pirštinių mėvėjimas rodo išankstinį planavimą. Dingusios kelnaitės tapo trofėjumi. Bet grandinė-lė, palikta ant kaklo, čia kažkaip nederėjo. Ar nužudymas atsitik-tinis? Atspėti neįmanoma. Zoja net nebuvo tikra, dėl kokios prie-žasties auka mirė: ar netekusi kraujo, ar pasmaugta.

Paprastai ji gana nesunkiai susidarydavo galimą įvykių vaiz-dą. Tačiau įvairios detalės čia nesiderino viena su kita.

Jie kažko nepastebėjo.